

ಕಿರುಚಿತ್ತ

ಬೆಳ್ಳಕಿನ ರಾವ್!

■ ಗೌರಿ

ಧೃತ್ಯಾ-ಕಾವ್ಯ ಎರಡೂ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಸ್ತಂಭನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಕಿರುಚಿತ್ತವಿದು.

‘ಜೋ ಹೇ ಉಪಮೆ ಕಾಮ್ ಚಲಾಲೋ
ದಿಯಾ ನ ಸಹಿ ಮೊಂಬತ್ತಿ ಜಲಾಲೋ
ರೋಷನಿ ತೋ ದೋಸೋ ಸಹಿ ಮಿಲತಿ ಹೈ
ಜೋ ಹೇ ಉಪಮೆ ಖುಷಿಯಾ ಪಾಲೋ’
(ಇರುವ್ಯದರಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲಸ ಸಂಭಾಳಿಸು /
ಹಣತೆಯಿಲ್ಲಿದೆ ವೆಂಬತ್ತಿ ಉರಿಸು /
ಎರಡರಿಂದಲೂ ಸಿಗುವುದು ಬೆಳಕೇ ತಾನೇ /
ವನಿದೆಯೋ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಖುಷಿಯಾ ಅರಸು)

ಇದು ‘ಅಪ್ರೋ ಮನ್ ಹಲ್ಲು ಕರೆ’ ಕಿರುಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ
ಬರುವ ಕಾವ್ಯದ ಸಾಲುಗಳು.

ವಸ್ತುವಾಗಲಿ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಲಿ, ಜೊತೆಗಿದ್ದಾಗ
ಅವರ ಬೆಲೆ ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲ; ಅಗಲಿದ ಮೇಲೆ ಬೆಲೆ
ಅರಿತಾದ ಎದುರಿಗೆ ಅವರೇ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ
ಅಗಲುವಿಕೆಯ ನೋವನೇ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿಯುಕೊಂಡು
ಅದರ ಸ್ತುಲು ಲೂ ಭಾವತರಂಗಗಳನ್ನು ಖ್ಯಾಸ್ತು
ಹೋಗುವ ಕಿರುಚಿತ್ತ ‘ಅಪ್ರೋ ಮನ್ ಹಲ್ಲು ಕರೆ’.
ಇದನ್ನು ಕಿರುಚಿತ್ತ ಅನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ದೃಶ್ಯ ಕಾವ್ಯ
ಅನ್ನಬಹುದೇನೋ. ನಿಮ್ಮಲ ಕೊಳ್ಳದೋಳಗ
ಕಲ್ಲೀಸೆದಾಗ ಹುಟ್ಟುವ ಅಲಗಳ ಹಾಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತ
ಹೋಗುವ ಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ಮನದ ಭಾವಕೊಳವನ್ನು
ಕಲ್ಲೋಲ ಮಾಡುವ ದೃಶ್ಯ ಎರಡೂ ಇಲ್ಲಿದೆ.
ಅವರಡೂ ಒಂದಕ್ಕೂಂದು ಬೇರೆದಿಸಲಾಗದ
ಹಾಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡು ಈ ದೃಶ್ಯಕಾವ್ಯ
ಜೀವತಳಿದಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕುಟುಂಬಗಳಿವೆ; ಅದೂ

ಒಂದೇ ಜಾಗದಲ್ಲಿ. ಮಗ-ಮಗಳು, ತಂದೆಯ
ಆ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿಗ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪ್ತಿ
ತಂದೆ ಎಧ್ಯಾನದೆ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳ ಭಾರದಲ್ಲಿ
ಕುಸಿಯಮ್ಮಿತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕುಟುಂಬ ಗಂಡ—
ಹೆಂಡತಿಯ ಸಣ್ಣ ಮುದ್ದು ಕುಟುಂಬ. ಆದರೆ
ಹೆಂಡತಿಯಿಗ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ನೆನಪು ಅಡಿಗಿದೆಗೆ
ಎದುರಾಗಿ ಗ್ಯಾಸೋಲಿಯ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಯೊಣಿಗೆ
ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ದುಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ
ಗಂಡ.

ಇಲ್ಲಿದ ಜನರ ಮಾತು ಮತ್ತು ಇರುವವರ
ಮಾನವಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚೆನು ನಿದೇಶಕ ಸ್ವತಿ ಸಿಂಗ್
ಈ ಕಿರುಚಿತ್ತವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇಡೀ ಚಿತ್ತ,
ಇಲ್ಲದವರು ಮೈಕನ ಮುಂದೆ ನಿತ್ಯ ಹೇಳುವ
ಕಾವ್ಯದ ಸಾಲುಗಳು ಮತ್ತು ಇರುವ ಎರಡು
ಪಾತ್ರಗಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗುವ ದೃಶ್ಯದ
ಮೂಲಕವೇ ರೂಪಗೊಂಡಿದೆ.

ಕೊರೆನೊ ಸಂಕ್ಷೇದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ
ಕಿರುಚಿತ್ತವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಬೇರೆಯದೇ
ಪ್ರಭೇದ್ಯಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ.
ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧಿಕರ, ಕುಟುಂಬದ
ಬಿಭಿಬ್ಬರನ್ನಾದರೂ ಕಿರುಚಿತ್ತ ಕೊಂಡಿದೆ
ನೊಬೆನ್ನಲ್ಲಿರುವ ನಮಗೆಲ್ಲ ಈ ಕಿರುಚಿತ್ತ ಕ್ಷಣಿಕಾಲ
ದುಖಿ ಮರೆಸುವ ಅಥವಾ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ
ದುಖಿದ ಕಟ್ಟುಡೆಯುವತೆ ಮಾಡುವ
ಮುಲಾಮಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾವಿತವೆ

ಹೆಸರು: ಅಪ್ರೋ ಮನ್ ಹಲ್ಲು ಕರೆ
ನಿದೇಶನ/ ನಿರ್ಮಾಣ: ಸ್ಕೆಟ್ ಸಿಂಗ್
ಭಾಯಾಗ್ರಹಣ: ರೋಹಿತ್ ಪಾಟೀಲ್
ದ್ವಾರಿ: ರಾಜ್
ತಾರಾಗಳ: ಮುಸೋದ್ ಅಕ್ಟೇರ್
ನಕ್ಕೆ: ಉಪಾಧಾಯ

ಕಿರುಚಿತ್ತ ವಿಳ್ಳುಕೆಂಗೆ
<https://bit.ly/32TOZe9>
ಕೊಂಡಿ/ಕಲ್ಲೀಆರ್ ಕೋಡ್
ಸ್ಕ್ಯಾನ್ ಮಾಡಿ.